

פרשת השבוע על פי ה"שם משמאלי"

פרשת משפטים

L - N T H N D

בעיני אדם להיפוך, מ"מ עושין מלחמת צייז'י
השנית. וזה מלחמת הביטול האמתני של ישראל
בטלון להשנית שאזין להם בחזי' עצם כלל,
וכמי' דההמיה' (תהלים קל"א) גפשי כगמור
על אמו. ואיש אשר אלה לו מותר לו להסתכל
ולחשיג טעם המצוות, כי אפי' אם ח'ו' השכל
יטעה אותו לחשב שאין זה נכון לא יטה
מני הדרך באשר יודע היטיב שבאמת זה
הדרך הנכון ותולה החסרון בעצם שאיננו
mbin. אבל איש שאיננו כי דבר, יותר טוב
לו שלא ידע שום טעם ויעשה הכל בתמיינות
גמרה, כי אם יידע טעמו של דבר פן יטעהו
השכל. וע"כ תיכף כשמשמעו ישראלי ממ"ה
היו יראים לנפשם לזר נשםע, פן ואלי אט
ישמעו הטעמיים אויל יגיד להם שכלים שאיננו
כן, ופנ' ח'ו' יגתו אף קצת מדרך הישר או
אפי' יתקרכו מעט. לבן אמרו סתם געשה ולא
רצוא לידע שום טעם בדבר רך לעשוות
בתמיינות לדzon' ח' בלי ידיעת שום טעם.
אר אח'יך כשמשעו שامر להם מרעה' הרוי
אתם קשורים הפסים וענובים א'יך שוב לא
ה'יהם להחווש פן יגתו ח'ו' מדרך הישר
ע'י שכלים, כי הבינו שכבר נקשרו היטיב
לרצון השנית; אך אם שכלים יורה וייגיד
ליהם ההיפוך יבין בטוב שascal משקר להם
שאין מביבים בטוב מאמר השנית ובין כך
ובין כך ישמעה, לבן אמרו גם נשמע, כי איז
כבר מותר לידע הטעם ולהחור בדבר, והכו :

5-1-785

שנעשה כאחד עם הנכרי, ע"כ אינו יזכה
בשב, ודפ"ה. ויש לבאר דבריו עפ"י דרכנו
הנ"ל, בדבאתם כל ישראל הם כאיש אחד אלא
שבחיצוניותם הוגפי מוחלטין, וזה שה"י לו
מירוק שיש שנים במספר הקצוות שהוא
החיצוניות הטובבת את הנקודה, שוב מתגלת
הנקודה. הפנימית שבו היינו שנמשך אחר
הפנימיות, ומזה בא להתחדש בכל ישראל
ולקיים ואהבת לרעך כמוך, וכמים פנים אל
פנם כו' מתעוררת בוולטו אהבה אליה, ועי"ז
מamilא נסתלק שעבוד רבו מן מה שהרני געשה
שם ברבו רבאייש אחד ברבאל

ולפי האמור מובנים דברי הזה"ק שהא
דובשביית יצא לחפשי חنم, שביעית

זו עניין אחד לה עם שנת השמיטה:

ויש לדمر דזה נמי הוא עניין שב שטח מירוק
ששות ימי המעשה, שהוא מירוק
החינוךיות נתגלגה הפנימיות, ועיינ' געשים
כל ישראאל כאיש אחד, וזה שאמרו בוהא'ק
ל דשבת היא רוז דאחד, וכאשר נסתלה
החינוךיות נתגלגה הפנימיות או מתחדרין
ישראל ומתקשרים בשורשים. וזהו יתריך
יסגא לעילא מא דרגע'ו יסב בת זוגי דהות
פרישא, הינו הפרישות של ששות ימי המעשה
שייען' נתרמeka החינוךיות והפנימיות עליה
ומתקשר למעלה למעלה:

ומוכרחה לכל הפרשה היא קודם מ"ת. ובאמת
שלא בין מנא מוכרחה לומר בדבורי ר' יוסי
בר"י שאמר בו ביום נעשה כל המעשין
שפירשו אחר מ"ת, ויהי' קשיה קושיותה הניל' 9
מנעשה ונשמע ומהרצאת דמיים, אימא דבר
ביום קאי על יום ד' בחודש דלת'ק הפרשה
דאל משה אמר נאמרה בד' בחודש והרצאת
הdimiyot היהת בה' בחודש כפשתו דקריא ייבוא
ויספר ויאמרו ויכתבו ואח' ויישכם בבוקר,
דמשמע יום המחרת. ור' בר"י סובר דברו 10
ביום היינו שהכל. ה' בהשכמה ביום ד'
בחודש, ויתור יצדך הלשון דברו ביום הינו
היום דאיירி ב' עד השთא שהוא רביעי
בחודש, מלומר דברו ביום קאי על מ"ת שעדרין
לא איירי ב', ולדברי قولם הפסחה קודם
מ"ת נאמרה:

ומעתה לפיזו יש להבין شيئاו הלשון, דהנה
16 יסוד כל המצוות וראישיתן לקלבל עליו
על מלכות שמיים, והיינו לעשות הכל אשר
נוצרה בעלי שם, התהכחות וידיעת העטם כמו
עבד העושה צוותת רבו, ואחת הוא לו אם
הדבר נראה בעיניו שטוב ונכון לעשות כן
או להיפרד, מ"מ הוא אדעתך דרבבי קעיביד,
וכן ציריך להיות בעשיית המצוות שאמפי' שללו
יגיד לו שאין הדבר נכון ושללא יצמח לו מזה
רק רע ח"י, מ"מ עשוין המצוות מחמת צוותת
השיעור, ואחת היא אם בנין הטעם ואיך זה
מביא לאושר האמתית או חי' אפיילו נראיה

4-1 phis *Amphibius* *Scaphiopus* *Scaphiopus* *Scaphiopus*

לא יהיה מופקר כלל, באשר כל חי האדם תלו依 ביבול הארץ, וכשבכל אחד מחזיק שדהו לעצמו כבעה"ב והוא עצמו מפרידיו מזולתו ע"כ באה המצויה לסלק שם בעלים מיבול הארץ, ולהיות כל ישראל מתחדים כאיש אחד חברים נמשclin אחר הפנימיות. ויש לומר שמצוות זה החמיר תורה מאד במצוות השמינה וחיבגה גלות עלי', אף שאין בה כרויות ומיתת ב"ד אלא לאו בעולםא, אלא מהמת שהוא עיקר וככל גדול בתורה שוזהי מתרת כל התורה כולה. והנה בטעם שמיטת ספדים הנגיד כי"ק אבידרור זצלהה"ה כי עבר לוה לאיש מלוה, ובשביעית נעשו כל ישראל כאיש אחד, וע"כ כמו שבאים אחד לא שיר לומר שקטנו הוא עבר לקטנו, בן הוא בשבייתם כל הכלל כולם, וע"כ משפטם כספיהם, עכ"ד, ולפי דרכנו הנהן"ל הוא מתאים למצות שמיטת הארץ:

והנה בטעם יציאת עבד עברי בשש הגיד
כ"ק. אבי אדמ"ר זצלה"ה משום
דבשביעית מאריה בו הנוקה הפגנימיות זהוא
מתאחד עם כל ישראל, ושוב כמו שלא שין
שעבוד אדם אחד קצחו על קצתו בן נמי לא
שין שעבוד על אחיו שהוא בגופו וע"כ
הזכיר בטעם שליח עבדים לשון אהוה
(ברורים ט") כי ימכר לך אחיך העברי, וכן
בירמי" (ל"ד) לבתאי עבד בם ביהודי אחיכו
איש, וע"כ נמכר לנכרי שאין שין לומר

ויען כל העם קול אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר ה' נעשה, ולאחר קריתת הברית כתוב ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונעשה, להבין שינוי הלשון בזה נראה דהנה רשי פירש שפרשה זו קודמת מ"ת אמרה, וכן הוא במילatta shehi בה בסיוון ואמר להם הרי אתם קשורים תפוסים וענובים מהר בזאו וקבעו עלייכם את כל המצוות. והרבנן הביא דעת אחרת ממכליתא ¹⁰ שאמר בו ביום נעשה כל המעשים ופירש הרמב"ן בו ביום לאחר מ"ת וכותב שלוחה שומעין שאומר כהלה. והנה דברי הרמב"ן קשה להבינם. הלא מצינו בכמה מקומות בש"ס ובשאר מאמרי חז"ל שאמרו ישראל הקדימו נעשה לנשען, ולשיטת הרמב"ן אין מצינו שאמרו כן אם לא בפרשה זו ולידיין זה אחר מ"ת ה', ולדברי הרמב"ן צ"ל שהחכרים שקשרו להם מה"ש היו ג"כ אחר מ"ת ואינו זה במשען. ועוד קשה מה שיטים ¹¹ לזה שומעין שאומר כהלה, הלא ההלכה מפורשת להיפон ישישראל נכנסו למ"ת במלחה וטבילה והרצאת דמים. והרצאת דמים הלא רק בזאת הפרשה מפורשת, הרי קודמת מ"ת נאמרה כדעת רשי". ועוד קשה מדברי המדר"ר (ויקרא פ' ט") בפלוגותא אי בני נח קרבו שלמים מתיב ר"א לריב"ח ויישלח את גurai בני יוכו ויזבחו זבחים שלמים לה' פרים עיי"ש. הרי קודמת מ"ת ה', וסוגיא זו איתא גם בזבחים (קט"ז). על קודם הקמת ¹² המשכן אבל במדרש איתא על קודם מ"ת

ובשביעית יצא להפשי חם. בזוהה'ק (ח"ג) בגין כך ושבתה הארץ [הנאמר בשמייה] בההו נ' ניחא דארעא אצטרכו עבדין ניחא ובג'כ' ובשביעית יצא להפשי חם. עכ'ל. ומשמע דהאי ובשביעית אף דלאו שביעית דשנות עולם אלא שביעית דידי' הוּא, מ"מ ענין אחד לזה עם שביעית דשנות עולם דהינו שמייה. ונראה לפרש דהנה אמרו זיל' [ירושלמי נדרים פ"ט ה"ד] ואהבת לרעך כמוך זה כל גדול בתורה, והטעם איתא בספק דרבנןיות כל ישראל הם כאיש אחד ממש אלא שנחיצנות הגופים מחולקים, וע"כ כמה שהאדם ממש אחר החיצניות, כן באotta מדה נתחרך ונפרד מנת רעהו, ולהיפוך כשהאדם ממש אחר הפנימיות שבו באotta מדה הוא מתאחד בכל ישראל והוא אהוב ישראל באמת ושם בשמחתם, וח"ו בכל צרתם לו. צר han בכל והן בפרט, וע"כ ואהבת לרעך ממש הוא כל נ' גדול בתורה, שזו היא אמת הבניין כמה הוא ממש אחר הפנימיות שזוויי מתרת התורה כוללה, ואפשר דהינו הר' דבש"ס גיטין (ג"ט): דכל התורה כולה מפני דרכי שלום היה והפירוש להיות ממש אחר הפנימיות אז שלום על ישראל, כי געשו כולם כאיש אחד חברם. ונראה שזו נמי בכלל טעמי מצות השמייה שלא יעבד את האדמה כבעה'ב ולא יתנהג בpirوت שביעית כדרך בעה'ב

אך האזנות قولן עירוב מחשבות. שתכלית
הכוונה היא מחשבת פיגול, וכבר מדרש (פ' ל')
ואלה המשפטים אשר תשים לפנייהם הה'ז
מגידי דבריו לעקב הקוו. ומשפטיו לישראל
לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בלבד ידועם,
והיינו דהமדרש הושקה לו שהרי גם הגויים
מצוים על הדינין, ולדעת הרמב"ן צריכין
לדון כפי דיני התורה ולא דין נימוסין א"כ
בבכרה להודיעם דיני המשפטים. ולמה כתיב
אשר תשים לפניהם ולא לפני האומות, ע"ז
הшиб המדרש מקרה דמגיד דבריו לעקב
וגו', היינו דנהנה דין צריך שלא תהיא לו
שות נגעה ואפי' אוות ושותנא פסול לדון,
אך לישראל נינהנה מותנה זו מן השמים שיהי
בבוחן להציאו עצם מושם שמן כוונה
אחרת אלא לרדוchar אמתית האמת והצדקה
אבל אומחה"ע איןן כן ובתמי אפשר שלא
תתעורר כוונת נגיעה במעט או רב ואין בהם
כח זה. וזה מרמו בפסק מגידי דבריו לעקב,
26 היינו דלשון מגיד מתרגם מהווי לשון ראי
שרואה הדברים כמו שהוא באמת וצדק בלתי
שות נגיעה המעוור את עיני השכל ואין
רוזה כוונה, לא עשה כן לכל גוי. ולא כתיב
לא דבר כן לכל גוי היינו עשי' זו שעשה
ליישראל שהי' מראה להם כנ'ל, ובשביל זה
ומ משפטיים בלבד ידועם. וזה נמי הלשון אשר
תשימים לפניהם היינו עשי' כנ'ל:

וזהו שהקדמים שקהליהם לשקליו, ישישראל כוונתם צחה וחפצים באלקות בשבייל 30 האלקות, ונשקל בפלס ומאזני משפט נן'ל, ונקרו שקלים בהאלט. משא"כ ענין שקל המן שהחומרה להיפוך נן'ל:

וימתקן הדברים עוד יותר על דרך האמת
שארבע הפרשיות הן לעומת ד'
אותיות הו"י, ופרש שקלים גוד הי"ד שהוא
סוד המכחשה וכאמור זל (ב"ר פ"א) ישראל
על במחשבה, ובפרש שקלים מעוררים את
הכחלה, והכו :

החברה איננה צריכה בעוד שאהבה תקווה
בלבם כמוון, אלא לצריכה אפי' כשיתרחקו
זה מזה ורחוק מקום גורם שכחת האהבה
או ענינים קטנים הגורמים שכחת האהבה.
להן נצרכת קריתה הברית שלא תשנה. וכן
הענין בשבת של ישראל באהבה
ורצון, ויש להושך נשיגו ימי החול מתפרק
ותחלש האהבה, וזה הוא ברית שבת ישיאר
הרושים אף לימי החול, וככזאת^{ק"ד} פתח
ר' ה' ואמר שמעוני כחומר על לבך בחותם על
זרעך וכו' אורחא דוחותם כיוון דעתך
bahava atrer atadbeck shebik bi' כל דיקוני
ע"ג זה הוא חותם אויל הכא והכא וכו' אויל
הכי תחא דיקוני חקיק תמן ובכן אה מאתדקבא
בר' לעלמין ולא אתנשி מנך וכו' וככען זה
הוא ברית שבת. ע"כ מקידמיין וקורין פרשת
שלים בשבת. שייהי עניינו שהוא קרית
ברית חדשה מסתייע משבת שייהי לו קיום:

דא ודו אהת-הייא לכן יעלה בידו להשמד
את ישראל חיז'ו ולהביא במקום כל שביעים
האומות. וכל הרשעים דרכ' אחד להם שחצבו
לבטל בחירת ישראל. והשקלים שקל הינו
שהראה בפועל רצון לבו שembr לאחישור
הוון עצום כוה הכל בשביל שתמצח מה
התקרבות שבעים אומות עיי' ביטול בחירת
ישראל שהוא מצורף להשמדה כניל', ולמרait
עינים הי' להם עניין דומה לשקלין ישראל
ישראלי מוסרים כל עשרה כחות נפשם
בעבור אהבת הש"י, ולהבדיל המן מסר הוון
עתק כוה שבודאי כל חפץ לבבו הי' מונח
ב hon זה ומסרו בו בשビル להשיג התקרבות
ר' גזאל

אך מחשבת הרשעים היא רק על צד הדמים
ואחיזות עיגנים. כי באמת הרשעים האלה
שהיו רוצים קרבת אלקות, לא ה' הרצון
בשביל האלוקות אלא שע"ז קרבת אלקים
יפיקו זממם בתאות עזה"ז או פשוט שנאת
ישראל, כמו בלעם שהי' שונא ישראל בעצם
ישראל, יותר מבלם, שבקל ה' שונא תלי' בדבר
כמ"ש ויגר מואב, אבל בלעם ה' שונא
בעצם בלתי תלי' בדבר כל. וכן המן מורה
מלך ה' צד ואובי בעצם בלתי תלי' בדבר,
ורצונו לקרב כל שביעים האומית לא ה'
בשביל שרצונו בקרבת אלקים, אלא כדי
ישימיד את היהודים שונאי נפשו. אך ישראל
שמסרו נפשם באהבה לא ה' אלא מהמת
רצונם באלוקות בעצם לא בשבייל שום צורך
אחר, וככה ה' עניין השקלים. וזה שנקרו
שקלים על שם המשקל לשקלות את הכוונה
אם ה' היא צחה ונקיי, עניין (משליל ט"ז) פלט
ומאונני משפט לה' וגוי. וזה שבסמונה (שקלים
פ"א) משמעין על השקלים ועל הכלאים,
הנה צדרו כלאים לשקלים רומו שישקו שלא
תחערב בונגה אחרת שהיא כדמים כלאים.

הנִזְקָן

רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, ואך שנראת
שנתקררה לשעטה איננה אלא כפכילה הנעורות
משמעותם שיתולב בכל בהיריו אש, וזה
שבמדרש תנומה (פ' תשא ס"ג) אמר משה
לפני הקב"ה רבש"ע משאני מות אין אני
נזכר, אמר לו הקב"ה חיך בשם שאתה עומד
עכשו ונותן לך פירוש שקלים אתה ווקף
את ר שם כך בכל שנה ושנה שקוראין אותה
לפניכם אילו אתה עומד שם באותו שעה ווקף
את ר שם וכו'. אך הקדראה בפרשה היא
הניצוץ שממנו נדלק ומתלהב לב בני ישראל
ומתראה המטבע של אש שהיתה טמונה עד
הנה, והיא שלשלת ארוכה מימות מושרע"ה
עד סוף כל הדורות, אלא שבכל שעה ושנה
חוורת ומתחדשת כברית חדשה שהיא חביבה
על בעליי, ובזה יש ליתן טעם מה שמקודמיין
וקורין אותה בשבת, שבת נקראת ברית-
וכמו שני אהובים שכור toxin ברית שתהיה
האהבה שבינויהם קיימת לעולם, ובוזאי

בש"ס מגילה (י"ג סע"ב) אמר רשב"ל גליוי ידוע לנו לפני מי שאמר והי העולם שעתיד המן לשкол שקלים על ישראל לפיך הקדמים שקהליהם לשקליה והינו דתנו באחד באדר משמעין על השקלים ועל הכלאים. ואינו מובן מה עניין שקלים אלו שהם לשם לשקלים דרך מקה וממכר להפיק רצונו מאחרו שאים בסוג אחד: ונראה לפרש דנהה מצות שקלים הגיד כ"ק אבי אדומו"ר וצללה"ה היא למסור את כל עשרת כחות ונשוא הרמוניים בעשר גרה באהבתה ה' עת"ה. ונראה לומר דעתין המן שנתחנעו עשרת אלפיים ככר כסף בעד ישראל להריגה, אין סברא לומר שהשגב שישארו כל בריאות שמי הארץ וכן כל מעשי ה' הגדל ואת נסיו עם ישראל מצרים ועד הנה שנתפרשו בכל העולם, הכל להבל ולריק, כי רשות ה' אבל לא שוטה גמור. ובודאי היה קותנו כמו טענת בלעם שאמר מוטב שהי' הקב"ה נعبد משביעים אומות ולא מאומה יחידה בלבד, ככה אמר נמי המן, ולא חכש את המפורשות אלא אמר שככל הנשים שעשו הקב"ה עם ישראל הכל ה' כדי לפרסם אלקותו, כי בימים ההם לא היו מקרים האומות את אלקותו, ומעתה שכבר נתרסמה האלקות, ואף נובוכנדזר הרשע והודהabaliquothו כמפורש בדניאל, שב אין עוד צורך בישראל, ומהר שישראל נהנה מסעודתו של אותו הרשע שנעשה בשביבה דמתו שביען שנין ולא אפרקי תו לא מפרקתי חשב שונתקרחה אהבת ישראל לאביהם שבשמי ונתפרדה החבילה. והנה ידוע שלפעל טבע המול לא היו נמצאים ישראל בעולמים שהרי לפי המול אברהם ושרה עקריהם היו וכל מ贗יות ישראל בעולם היא רק בראציוALKI למלعلا מן המול, ואם יעללה על הדעת לצייר חיז' ביטול בחירות ישראל והשמדתו מציאות בעולם, ועכ' ביטול הבחירה והשמדתו

הפטרת שקלים מתחילה לספרדים (מלכים ב' י"א י"ז) וכוכרות יהודית את הברית בין ה' ובין המלך ובין העם. והוא להורות עניין שקליםים לכרות ברית חדשה לעובד ה' בחיות חדשת. וזה רמזו זיל במא שאמרו (ר' י') חדש והבא קרבן מתורמבה חדשה. ומשמעין על שקליםים באחד באדר, היינו שמתחלת החידשות הברית מאדר. וזה שכחוב (שמות ל') וזה יתנו וברשי' הראה לו כמיין מטבע של אש וכרי כוה יתנו ולמה לא כתיב כזה. ויש לומר דנהנה אמרו זיל (ספרי פ' מותות) כל הנבאים נתנבאו בכבה מוסיף עלייהם משה שהתנבה בזה, ופירש מהר"ל דנbowת משה היא התורה והתוורה היא נצאות וע"כ יצדק בה הלשון זה שמשמעותו דבר הקאים לעולם, עכ"ד. ומדאמר זה יתנו ולא כזה הוא להורות שהמطبع של אש שנוראתה אז למשה לעולם קיימת. וכבר אמרנו שGBT של אש רומיות לרשב"י רשב"י אש שלhabתי, והיא אש האהבה שלעולם קיימת בין ישראל לקב"ה, ומיט